

VIDOŘÁD

SAMANTHA
SHANNONOVÁ

HOST

VIDOŘÁD

VIDOŘÁD

SAMANTHA
SHANNONOVÁ

BRNO 2015

The Mime Order

Copyright © 2014 by Samantha Shannon

Published by arrangement with

David Godwin Associates, London

Cover design © David Mann / Bloomsbury

Maps and illustrations © Emily Faccini

Translation © Lenka Kapsová, 2015

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2015

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-640-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-641-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-642-7 (Formát MobiPocket)

** Bojovníkům —
a spisovatelům **

*Herci předobraz Boha sám,
mumlají role v ztichlý sál,
vrávorajíce sem a tam —
loutky, jež zval i odvolal
rozkaz beztvarych, obrovitých tvorů*

EDGAR ALLAN POE

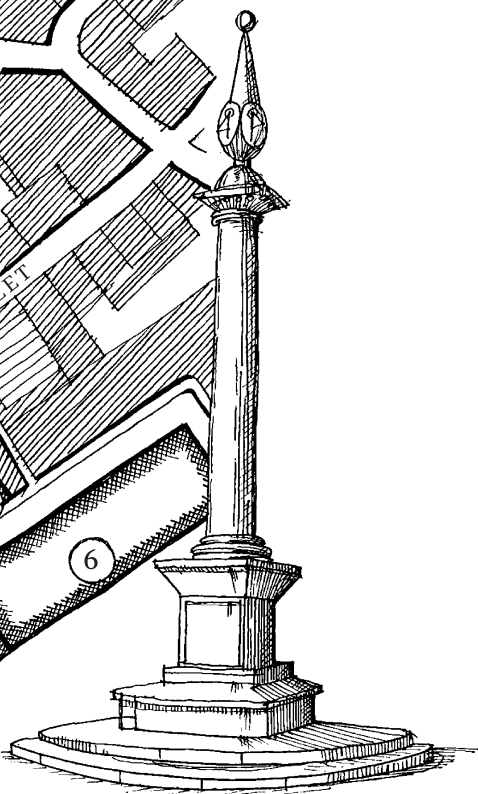
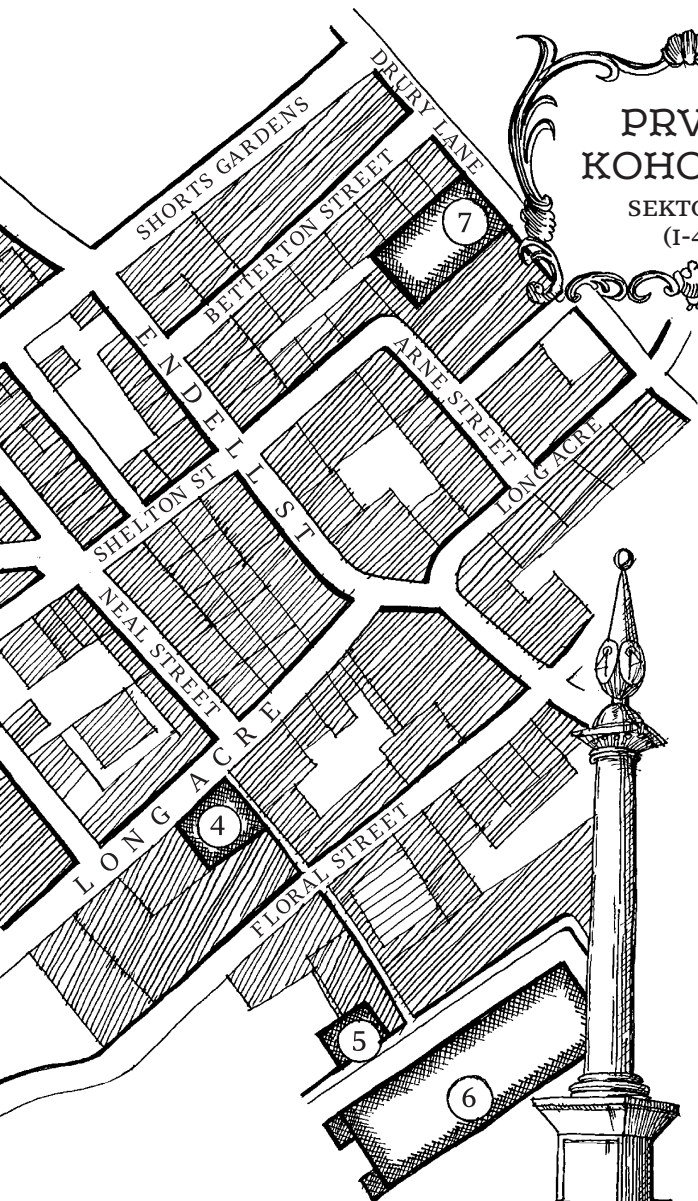
Vidopán: Bílý vazač

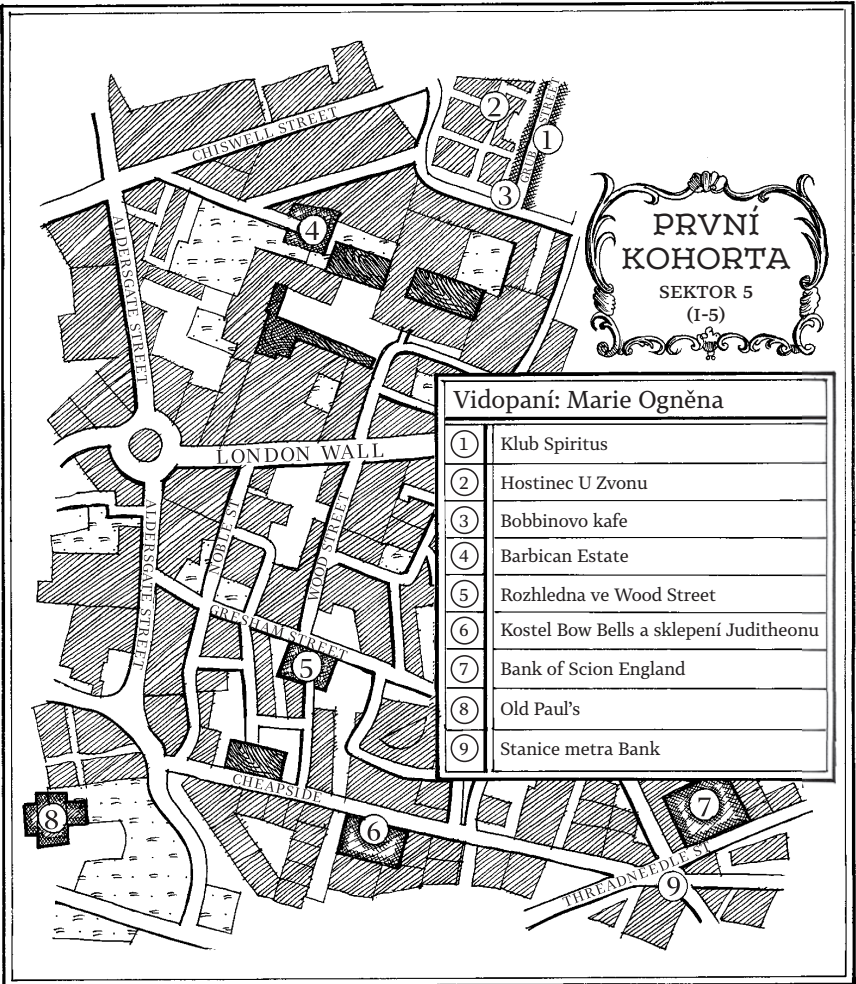
①	Doupě Bílého vazače
②	Chateline's
③	Neal's Yard
④	Černý trh v Zahradě
⑤	Vstup na černý trh
⑥	Covent Garden
⑦	Zchátralá koncertní síň
⑧	Book Mews

PRVNÍ KOHORTA

SEKTOR 4

(I-4)

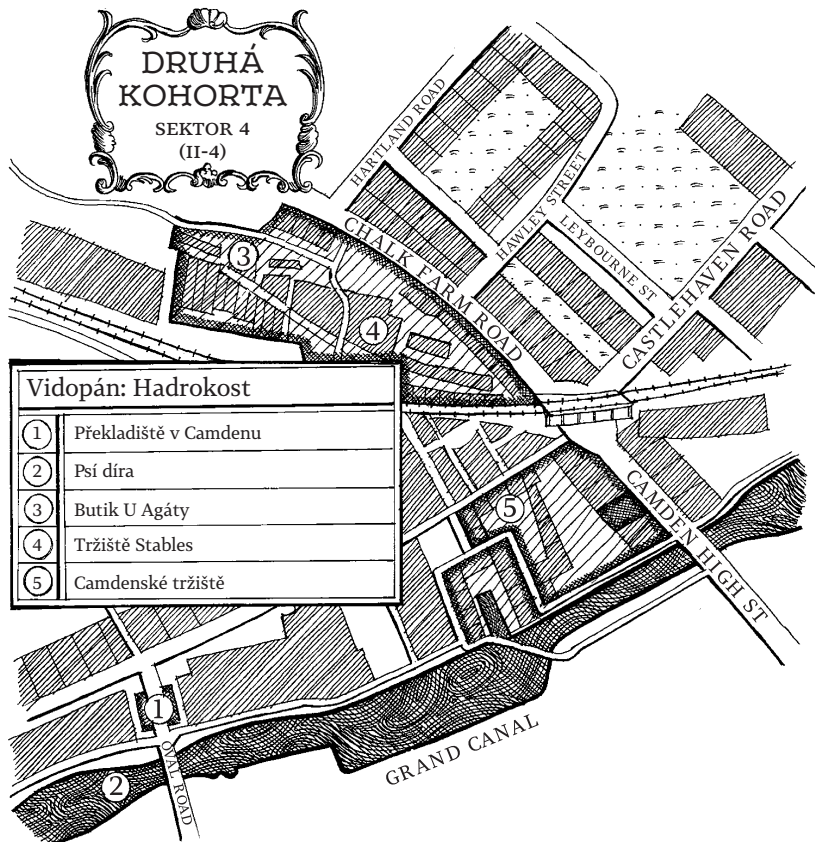
**PRVNÍ
 KOHORTA**
 SEKTOR 5
 (I-5)

Vidopani: Marie Ogněna

①	Klub Spiritus
②	Hostinec U Zvonu
③	Bobbinovo kafe
④	Barbican Estate
⑤	Rozhledna ve Wood Street
⑥	Kostel Bow Bells a sklepení Juditheonu
⑦	Bank of Scion England
⑧	Old Paul's
⑨	Stanice metra Bank

DRUHÁ KOHORTA

SEKTOR 4
(II-4)

Vidopán: Hadrokost

①	Překladiště v Camdenu
②	Psí díra
③	Butik U Agáty
④	Tržiště Stables
⑤	Camdenské tržiště

Sněm nepřírozených

— 2059 —

PRVNÍ KOHORTA

1. *Kmotr*
Hektor z Haymarketu a jeho
ctěná kočena Kudlanka
2. *Abatyše*
3. *Mary Bourneová*
4. *Bílý vazač*
5. *Marie Ogněna*
6. *Létající Jack*

DRUHÁ KOHORTA

1. *Jimmy O'Goblin*
2. *Skleněná vévodkyně*
3. *Rváč Ark*
4. *Hadrokost*
5. *Odřikloub*
6. *Zloduše*

TŘETÍ KOHORTA

1. *Valibuk*
2. *Král bahňáků*
3. *Madam Řečnice*
4. *Pátá sestra*
5. *Veršotepec Tom*
6. *Bludák*

ČTVRTÁ KOHORTA

1. *Baretka*
2. *Pohřbený král*
3. *Perlová královna*
4. *Neznámá*
5. *Pán stánků*
6. *Pohanský filozof*

PÁTÁ KOHORTA

1. *Bídná sylfa*
2. *Věrný havran*
3. *Charley Pravdomluvec*
4. *Chlapák*
5. *Falešný hráč*
6. *Převozník*

ŠESTÁ KOHORTA

1. *Zeleňák*
2. *Zajíc*
3. *Zámecká paní*
4. *Čtverák*
5. *Bludička Jenny*
6. *Zimní královna*

Upozornění: seznam ctěných kočen a kočů lze nalézt v soukromé knihovně
klubu Spiritus

ČÁST PRVNÍ

NEBEZPEČNÝ CIFERNÍK

Cožpak jim nejsme výrazně nadřazení, my Nepřirození? Protože i když paběrkujeme kosti Společnosti, i když se plazíme ve stokách a pachtíme se za obživou, přece jsme živoucím kanálem vedoucím do Zásvětí. Jsme důkazem paralelní existence. Jsme katalyzátorem nejvyšší Energie, věčného Éteru. Dokážeme spoutat i samotnou Smrt, shodit žence ze sedla.

Neznámý autor, *O podstatě nepřirozenosti*

I

VÝSTUP

Příběhy málokdy začínají na začátku. Viděno z širší perspektivy, jsem se vlastně vynořila na začátku konce tohoto příběhu. Příběh Refájců a Scionu se ostatně započal skoro dvě stě let před mým narozením. A lidský život je pro Refájce stejně pomíjivý jako jediný úder srdce.

Některé revoluce změni svět za pouhý den. Jiné trvají celá desetiletí či staletí nebo ještě déle a jsou i takové, které nikdy nevydají plody. Moje revoluce byla dílem okamžiku a jednoho rozhodnutí. Začala kvetoucím kvítkem v utajeném městě na hranici dvou světů.

Budete si muset počkat, jak to dopadne.

Vítejte zpátky ve Scionu.

2. září 2059

Všech deset vlakových vagonů bylo vybaveno čalouněným nábytkem, který se spíš hodil do nějakého salonu. Tlusté rudé koberce, naleštěné stoly z růžového dřeva a na každém křesle zlatě vyšitá

kotvička — symbol Scionu. Ze skrytého reproduktoru se linula klasická hudba.

Na konci vagonu seděl Jaxon Hall, vidopán sektoru 1-4 a vůdce našeho londýnského gangu vidoucích. Dlaně měl složené na vršku své vycházkové hole a bez mrknutí zíral před sebe.

Přes uličku stál můj nejlepší kamarád Nick Nygård a rukama s viditelně naběhlými žilami se přidržoval kovových poutek visících ze stropu. Po půlročním odloučení mi jeho jemný obličej připadal jako nějaká dávná vzpomínka. Nejbližším okénkem sledoval, jak se v tunelu každou chvíli mihají bezpečnostní světélka. Na sedadlech seděli schoulení další tři členové gangu. Danica měla ránu na hlavě, Nadine ruce od krve a její bratr Zek se držel za zraněné rameno. Eliza, poslední z gangu, zůstala v Londýně.

Já jsem seděla opodál a sledovala, jak v dálce za námi ubíhá tunel. Na předloktí jsem měla čerstvou popáleninu v místě, kde mi Danica deaktivovala mikročip, který mi Scion nechal implantovat pod kůži.

Stále ještě mi v uších zněl poslední Strážcův příkaz: *Utíkej, Snílku*. Kam by ale utíkal on, být mnou? Zavřené dveře stanice byly obklíčené ozbrojenými vigily. Na to, jak byl Strážce obrovský, se dokázal pohybovat jako stín, ale těmi dveřmi by ani stín nedokázal proklouznout. Nashira Sargasová, jeho bývalá snoubenka a vůdkyně Refájců, by si takovou příležitost k jeho dopadení nenechala ujít.

Někde ve tmě byla zlatá šňůra, která propojovala mého ducha se Strážcovým. Ponořila jsem se do éteru, ale z druhé strany nepřicházela žádná odpověď.

Nebylo možné, že by se Scion o povstání nedozvěděl. Někjaká informace musela uniknout, než oheň zničil komunikační systémy. Zpráva, varování — i jediné slovo je mohlo upozornit na krizi v jejich trestanecké kolonii. Určitě na nás čekají s fluxem a zbraněmi, aby nás mohli poslat zpátky do vězení.

Jen ať si to zkusí.

„Musíme se spočítat,“ řekla jsem a vstala. „Za jak dlouho asi budeme v Londýně?“

„Tak za dvacet minut,“ odhadl Nick.

„Mám se ptát, kde tenhle tunel končí?“

Nick se ponuře usmál. „V Archonu. Přímo pod ním je stanice. Jmenuje se S-Whitehall.“

Srdce se mi rozbušilo až v krku. „Neříkej mi, žes měl v plánu utéct přes Archon.“

„To ne. Zastavíme vlak dřív a najdeme jinou únikovou cestu,“ odpověděl. „V téhle vlakové síti musí být ještě další stanice. Dani si myslí, že možná dokonce existuje propojení s normálním metrem, přes servisní tunely.“

„Servisní tunely ale můžou být plný četníků,“ otočila jsem se na Danicu. „Vážně to chceš zkusit?“

„Nebudou hlídaný. Používají je jenom opraváři,“ řekla Danica. „Ale u těch starších tunelů nevím. Pochybuju, že v nich zaměstnanci SciROBU někdy byli.“

SciROB byl divize Scionu zaměřená na robotiku a strojírenství. Pokud o tunelech někdo něco věděl, pak nejspíš nějaký člověk od nich. „Musí existovat ještě jiná cesta ven,“ naléhala jsem. „I kdybychom se dostali zpátky do sítě metra, u východu by nás chytily. Nemůžeme odklonit vlak? A nevede nějaká cesta nahoru na ulici?“

„Vlak nejde přepnout na manuální ovládání. A že by tahle linka měla východ na ulici, tak hloupí podle mě nejsou.“ Danica si sundala hadr z rány na hlavě a prohlédla si ho — vypadalo to, že je na něm víc krve než látky. „Vlak je naprogramovaný tak, aby dorazil přímo do stanice S-Whitehall. Spustíme požární alarm a vystoupíme na první stanici, kterou najdeme.“

Nápad, že povedeme velikou skupinu lidí zchátralým, neosvětleným tunelem, mi nepřipadal zrovna rozumný. Všichni byli slabí, hladoví a vyčerpaní, bylo třeba postupovat rychle. „Nějaká stanice musí být pod Towerem,“ řekla jsem. „Přece by nepoužívali stejnou stanici pro transport vidoucích i pro zaměstnance Scionu.“

„To je moc daleko, než bychom to zkoušeli naslepo,“ přerušila mě Nadine. „Tower je od Archonu pěkných pár mil.“

„V Toweru zadržují vidoucí. Logicky pod ním bude i stanice.“

„Pokud budeme předpokládat, že je u Toweru stanice, musíme pečlivě načasovat spuštění alarmu,“ poznamenal Nick. „Máš nějaký nápad, Dani?“

„Cože?“

„Jak by se dalo zjistit, kde přesně jsme?“

„Už jsem říkala, že tenhle systém tunelů neznám.“

„Zkus střelit od boku.“

Dani mlčela déle než obvykle. Kolem očí měla modřiny. „Možná... možná že jsou v tunelech nějaký značky tras, podle kterých se orientují dělníci. Ve scionských tunelech jsou štítky, co označují vzdálenost k nejbližší stanici.“

„Ty ale nevidíme, pokud nevystoupíme z vlaku.“

„Přesně tak. A na jeho zastavení máme jen jeden pokus.“

„Nějak to vyřešte,“ řekla jsem. „Já zatím najdu něco, čím bychom spustili alarm.“

Nechala jsem je tam přemýšlet a prošla do vedlejšího vagonu. Jaxon odvrátil hlavu. Zastavila jsem se před ním.

„Jaxone, nemáš zapalovač?“

„Ne,“ řekl.

„Tak nic.“

Jednotlivé vagony od sebe oddělovaly posuvné dveře. Nešly zamknout a sklo nebylo neprůstředné. Jestli nás teď chytí, nebude šance uniknout.

Upíraly se na mě desítky očí. Vidoucí, kteří přežili, se k sobě navzájem choulili. Doufala jsem, že se podařilo nastoupit Julianovi, který se mnou plánoval spiknutí, ale nebylo po něm ani vidu ani slechu. Srdce se mi sevřelo. I kdyby on a jeho tlupa komediantů přežili zbytek noci, do svítání by jim Nashira stejně podřízla hrdla.

„Kam to jedeme, Paige?“ ozvala se Lotte, jedna z komediantek. Ještě pořád měla na sobě kostým z oslavy dvoustého výročí

Scionu — historické události, kterou jsme před chvílí zmařili svým útekem. „Do Londýna?“

„Přesně tak,“ řekla jsem. „Poslyšte, budeme muset zastavit vlak ještě před konečnou a dojít k prvnímu východu, který najdeme. Tenhle vlak jede do Archonu.“

Mnozí zatajili dech a vyměnili si vyděšené pohledy. „To mi nepřípadá jako moc bezpečný plán,“ poznamenal Felix.

„Je to naše jediná šance. Byli jste někdo vzhůru, když vás nakládali do vlaku, kterým jste pak jeli do Prvního Šeolu?“

„Já jo,“ řekl jeden augur.

„Takže je u Toweru stanice?“

„Určitě. Dovedli nás z cely rovnou k vlaku. Tamtudy ale nepůjdeme, ne?“

„Pokud nenajdeme jinou stanici, tak jo.“

Začali si mezi sebou vzrušeně šeptat a já jsem je mezitím spočítala. Kromě mě a zbytku gangu tu bylo dalších dvaadvacet lidí, kterým se podařilo utéct.

Jak asi dokážou přežít v normálním světě, když se s nimi tolik let zacházelo jako se zvířaty? Někteří si na citadelu skoro nepamatují a jejich gangy na ně už dávno zapoměly. Raději jsem na to přestala myslet a přiklekla si k Michaelovi, který seděl stranou ostatních. Milý, laskavý Michael, jediný člověk kromě mě, jehož si Strážce v Prvním Šeolu vzal pod ochranná křídla.

„Michaeli,“ dotkla jsem se jeho ramene. Na vlhkých tvářích měl zarudlé skvrny. „Poslouchej mě, Michaeli. Víím, že tohle je děsivý, ale nemohla jsem tě přece nechat v Magdalen.“

Přikývl. Nebyl úplně němý, ale slovy šetřil.

„Nemusíš se vracet k rodičům, slibuju. Pokusím se ti najít nějaký bydlení.“ Sklopila jsem oči. „Pokud se nám tedy útek povede.“

Michael si otřel rukávem tvář.

„Nemáš Strážcův zapalovač?“ řekla jsem tiše. Michael sáhl do kapsy šedé bundy a vytáhl povědomý čtverhranný zapalovač. Vzala jsem si ho od něj. „Děkuju.“